

V tem trenutku je bilo pozabljeno vse, kar je do zadnjega grenilo mojo zavest. Saj se nič ni zgodilo. Bil je le hip v uri slabosti. Da ona ne more živeti brez mene, odtehta vse drugo.

Brez besed sem jo za odgovor poljubil. Premrla, trepetajoča sva šla skozi park. Nisva čutila niti dežja niti vlage, za naju ni potekal čas, niso hodili mimo naju ljudje. Klot da se nisva videla vso večnost in črpava brezкраjnost besed... (Dalje prihodnjič.)

Pastúškin / Preobilje

Ona:

Zabrediva v ta zvezdnati večer,
zaprediva še sebe v mesečino;
čim poželjiveje srkam sinjino,
tem neizmernejša je v vsako smer.

On:

Pojdiva. A ta čar me tisočer
ne zmamil sam bi v biserno daljino;
tik sebe pijem dveh nebes jasnino —
tako globoka ona ni nikjer.

Ona:

Prisluhni: srce mi neugnano vriska,
sreča tako visoko plapola,
da je beseda zanjo vse prenizka.

On:

Kako si s svojo srečo moja vsa!
A moj objem naj še tako te stiska —
vse preobilje užiti se ne dá.

Giovanni Papini / Walt Whitman

(*Nadaljevanje*)

In ne oklepa v sebi samo vseh stvari, temveč tudi vse čase: «Jaz vem, da je bila preteklost velika in da bo prihodnost velika, in vem, da se oboje na čudösen način veže v sedanjosti... In tam, kjer sem jaz in si ti v danes ta dan, tam je središče vseh dni in vseh plemen. In tam je za nas pomen prav vsega, kar se je zgodilo dnevom ter plemenom in se bo kadarkoli zgodilo.» Pa ne samo vseh stvari in vseh časov, temveč tudi vseh ljudi